

ONCE UPON A WIDOW

©Văduva unui CONTE TICĂLOS

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

AUBREY WYNNE

VĂDUVA UNUI CONTE TICĂLOS

ROMANE DE DRAGOSTE DIN REGENȚĂ

AUBREY WYNNE

Tradus de
CRISTINA M BOTILCA P.F.A.

TEKTIME

CUPRINS

Văduva unui conte ticălos

1. Capitolul unu
2. Capitolul doi
3. Capitolul Trei
4. Capitolul Patru
5. Capitolul Cinci
6. Capitolul Șase
7. Capitolul Șapte
8. Capitolul Opt
9. Capitolul Nouă
10. Capitolul Zece
11. Capitolul Unsprezece
12. Capitolul Doisprezece
13. Capitolul Treisprezece
14. Capitolul Paisprezece
15. Capitolul Cincisprezece
16. Capitolul Șaisprezece

Epilogue

About the Author

Romane de dragoste istorice de Aubrey Wynne

VĂDUVA UNUI CONTE TICĂLOS

de
Aubrey Wynne

Copyright © 2019 de Aubrey Wynne. Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei volume nu poate fi reprodusă sub nicio formă și prin niciun mijloc, electronic sau mecanic — inclusiv prin sisteme de stocare și regăsire a informațiilor — fără acordul scris al autorului, cu excepția unor scurte citate folosite în recenzii literare.

Editare: The Editing Hall

Copertă: Taylor Sullivan, Imagination Uncovered

Formatare: Anessa Books

✿ Formatted with Vellum

Mulțumiri

Adresez, încă o dată, mulțumiri imense celor mai fideli cititori ai mei: Renate Pennington, Debbie Kolins, Sharon Martin, Deb Jones Diem, Rebecca Cobb Jones, Pauline Frost și Nancy Pennick. Asistentei mele, Nicole Ulery, care mi-a fost mână dreaptă și parteneră în toate peripețiile, îi transmit profunda mea recunoștință.

Mamei și surorii mele, care îmi sunt mereu alături, îmi șlefuiesc ideile trăsnite de intrigă și citesc tot ce scriu. Fără ele, publicarea unei cărți ar fi imposibilă. Nu în ultimul rând, soțului meu, care acceptă cu răbdare să rămână „fără soție” săptămâni la rând, atunci când ea se retrage în ascunzătoarea sa scriitoricească.

BLURBS

Văduva unui conte ticălos (A fost odată o văduvă #2)

Eliza este forțată să se căsătorească, fără să bănuiască nicio clipă că viața ei se va schimba în bine. Măritată de mai puțin de un an, soțul ei, un crai silit de împrejurări să facă acest pas, se dovedește surprinzător de blând cu ea — până la moartea sa fulgerătoare. Rămasă văduvă, contesa de Sunderland rămâne sub protecția socrilor săi pentru a-și crește fiica nou-născută. Însă tatăl ei abuziv se află în pragul falimentului și are deja planuri pentru o nouă nuntă.

Nathaniel, viconte de Pendleton, moștenește titlul la vârsta de doisprezece ani. Administratorul său de moșie, un om bun, dar iscusit, îi devine tată și mentor, insuflându-i băiatului un simț acut al responsabilității și compasiune față de răzeșii săi. Cincisprezece ani mai târziu, familia îl îndeamnă să meargă la Londra pentru a-și căuta o soție. Ideea nu-l încântă, însă simțul datoriei îi spune că acesta este următorul pas firesc.

Lord Pendleton o întâlnește pe Eliza pe drum, în timp ce aceasta apăsă o bătrână de niște bătauși. După ce salvează superba domniță la ananghie, se trezește vrăjit de ea. Dar Nate realizează curând că, pentru a o salva cu adevărat pe femeia iubită, trebuie mai întâi să descopere secretele întunecate ale trecutului ei.

CAPITOLUL UNU

„Moartea este vălul pe care cei ce iubesc îl numesc viață; Ei dorm, iar el este ridicat.”

— PERCY BYSSHE SHELLEY

*Mijlocul lunii aprilie 1818
Domeniul Falsbury
Lincolnshire, Anglia*

E liza mângâie marmura lustruită încastrată în peretele de piatră, cu mâna ascunsă într-o mănușă, urmărind numele soțului ei. O lacrimă i se scurse pe obraz în timp ce Althea se agăța de fustele ei; fetița trăgea de haine și se foia neîncetat în mausoleul tăcut.

**Fiul lui Allan Roker, Marchiz de Falsbury
16 iunie 1815
În vârstă de 31 de ani**

- ***Domnul i-a dat odihnă, izbăvindu-l de toți vrăjmașii
lui. 11 Samuel 7:1***

— Oh, cât de mult îmi lipsesc râsul și tăria ta. Te invidiez pentru faptul că demonul tău nu te mai urmărește, însă al meu este chiar pe urmele noastre. Frigul pietrei de var dimprejur îi pătrundea în oase. Cum să-l țin la distanță?

Trase nasul și se aplecă să atingă obrazii rumeni ai fiicei sale. Chipul micuț se întoarse spre ea, iar două gropițe gemene apărură la colțurile gurii când fetița zâmbi.

— Vezi cât de frumoasă crește fetița ta pe zi ce trece, Carson? Mama ta spune că are culorile tale și ochii mei, energia ta nemărginită și bunul meu simț. O combinație perfectă, nu-i așa?

Althea trase din nou cu nerăbdare de fustele ei.

— Mama, mergem acum.

Un deget durduliu arăta spre mica grădină din spatele mausoleului. Vitraliul din capătul clădirii arunca un curcubeu în culori pastelate peste florile îmbobocite și zidul scund de piatră.

— Da, draga mea, poți să te joci.

Fetița alergă spre ieșirea din spate, apoi se opri. Piciorușele ei săltau peste caleidoscopul de culori reflectat pe podea, razele soarelui strălucind prin sticla pictată.

— Gaben, zise ea și sări pe o altă culoare. Vede. Încă o săritură. Abasu.

— Foarte bine. Ai doar doi ani și deja știi toate culorile. Eliza îi dădu la o parte cârlionții negri ca abanosul care se răzvrăteau sub pălărie și panglici. Boneta mov, tivită cu dantelă, se asorta cu ochii scânteietori ai fetiței.

— Culeg floi.

— Da, du-te și culege câteva flori. Nu prea multe și doar pe cele care au înflorit deja.

Eliza se așeză greoi pe banca din fața epitafului lui Carson. Althea chițăi de bucurie la vederea florilor galbene ce se agățau de poarta încuiată. Într-una din aceste zile, împrejmuirea nu va mai fi destul de înaltă pentru a-și ține fiica precocă în frâu.

Vizitele lunare erau un ritual care îi oferea alinare. La început, venea ca să fie singură și să-și plânde durerea. Să jelească moartea soțului ei, luat de lângă ea după doar un an de căsnicie, lăsând în urmă o văduvă însărcinată. Să plângă după afecțiunea la care visase toată tinerețea, doar pentru a-i fi smulsă atât de repede. Să-l plângă pe tatăl care nu avea să-și țină niciodată copilul în brațe și pe copilul care nu avea să-l cunoască niciodată pe omul care devenise tatăl său.

Căsătoria lor fusese una aranjată. O datorie pentru Carson, Conte de Sunderland, un geamăn care încercase să-i paseze responsabilitățile fratelui său. O scăpare pentru Lady Eliza, fiica Marchizului de Landonshire, de un tată brutal și o copilărie singuratică. Pe tatăl ei nu-l interesase caracterul libertin al viitorului său ginere. Prioritatea lui fusese sporirea averii și îmbunătățirea relațiilor de familie.

Reputația de crai a lui Carson nu fusese exagerată. Cu toate acestea, Eliza simțise în soțul ei o inimă generoasă, dar vulnerabilă, ascunsă cu iscusință sub masca sarcasmului și a alcoolului. Noaptea nunții fusese scurtă și formală. Mirele fusese blând, dar distant. Își văzuse soțul destul de puțin în zilele ce au urmat, până când...

Zâmbi, amintindu-și de primul cadou pe care i-l făcuse. Un buchet de flori culese în zori, în timp ce se împleticea spre casă, după o lună de căsnicie. Bătuse la ușa ei, cu o mână la spate, mirosind a băutură și a bodegi. După ce mormăise câteva scuze pentru că lipsise de la obligațiile din noaptea precedentă, îi întinsese un buchet de vioarele strivite.

— *Se potriveau cu ochii tăi.*

Ea privise când la petalele distruse, când la bărbatul spășit, care părea brusc extrem de interesat de ghetetele sale prăfuite. Când apropiase florile de nas, parfumul lor dulce i-a fost pierzania. Lacrimile veniseră nechemate și în șuvoaie, în timp ce Eliza strângea la piept primul cadou primit vreodată de la un bărbat. Fusese și

pierzania contelui, îi spusese el mai târziu, când ea îi oferise un zâmbet strălucitor printre lacrimi.

— *Pe toți sfinții, femeie, dacă plângi pentru niște flori ofilite, o să inunzi Tamisa când o să-ți dăruiesc bijuterii.*

Ea doar dăduse din cap și-și trăsese nasul. Carson scosese o batistă și îi ștersese stângaci obrazii. Când ea privise spre el, ochii li se întâlniseră și privirile li se încleștaseră. Ceva înmugurise între ei în acea clipă. Două suflete pierdute care găseau același sprijin în furtuna cu care se luptaseră toată viața. Atunci a sărutat-o. Buzele lui erau blânde și dulci. Fusesse un altfel de sărut față de cel din noaptea nunții. Nu politicos și precaut, ci plin de întrebări și greu de dorință. Prima ei gustare a pasiunii.

După aceea, el îi aducea câte un mic simbol de fiecare dată când se întorcea. După șase luni, vizitele lui la bodegi deveniseră tot mai rare. Începuse să apară la micul-dejun cu mâini sigure și privirea limpede. Tatăl lui Carson îi atribuisse Elizei meritul pentru această transformare. Ea doar dăduse din cap. Ei nu aveau să înțeleagă niciodată golul pe care ea și Carson îl umpleau unul pentru celălalt. El îi oferise siguranță, protecție în fața unei vieți pline de abuzuri și râsete. O învățase ce este dorința și că nu toți bărbații sunt nesimțitori și cruzi. Ea se sprijinise pe el, îl împinsese să fie mai bun prin adorația ei, prin înțelegerea ei constantă.

— *Pentru prima dată în viață, mă simt eroul cuiva. Mă faci să-mi doresc să fiu omul pe care îl văd în ochii tăi.*

Făuriseră o legătură strânsă și găsiseră o iubire timidă, fragilă. Eliza fusese atât de fericită — o fericire delirantă. Apoi soarta înșfăcase acea fericire de gât și încercase să o sufoce. Dar Eliza ignorase mâna perfidă ce-i fusese dată și se bucurase, în schimb, de copilul lui Carson.

În ultimele luni, acest loc rece devenise un refugiu cald. La început, îi povestea despre familia lui și îi raporta ultimele bârfe. Lui îi plăcuseră întotdeauna noutățile mondene. Era un mod de a-i mulțumi primului bărbat care îi arătase bunătate și afecțiune. Un mod de a lupta cu singurătatea după accidentul de călărie și moartea lui fulgerătoare. Pe măsură ce timpul trecea, își împărtășea gândurile aproape ca într-un jurnal rostit. El era aproape de ea în

această criptă. Cuvinte care nu i-ar fi trecut niciodată buzele în altă parte, răsunau între acești pereți. Aici Eliza își putea limpezi mintea, își putea alina sufletul și își putea reînnoi forțele. Îl putea simți pe Carson aici, îl simțea ascultând și rânjind, dând din cap sau încruntându-se.

Ajunsesese să fie mulțumită cu viața ei. Socrul și soacra ei o răsfățau pe Althea și le priveau pe amândouă cu mare afecțiune. Lady Falsbury îi spusese clar că nora ei va avea întotdeauna un cămin alături de ei. Acea viață anterioară, plină de durere și teamă, începuse să se piardă în amintiri îndepărtate.

Totuși, trecutul are un mod anume de a bântui prezentul.

— Tata a mai trimis o scrisoare. Eliza își auzi tremurul din voce și își mușcă buza. Știu că familia ta este puternică și că el nu mă poate răni, dar... mă sperie, Carson.

— Mama! strigă Althea. Vino să vezi flolile mele flumoase.

— Vin acum, Thea. Eliza îi făcu semn fiicei sale și privi din nou spre piatră, de parcă aceasta ar fi urmat să continue conversația.

— Știi că sfârșitul războiului a făcut ravagii în investițiile tatei. Partenerul său, domnul Bellum, vrea un moștenitor și respectabilitate la bătrânețe, o soție tânără cu relații. Bătrânul a mărit prețul pentru a se căsători cu mine. Eliza strânse marginea băncii, cu unghiile zgâriind fierăria până când i se albiseră degetele. Am rămas neclintită, Carson. Chiar și când a amenințat-o pe mama că o va bate în fiecare noapte, am rămas neclintită pentru fiica noastră.

Althea scoase un țipăt ascuțit și strigă din nou, cu vocea stridentă acum:

— Mama, mama!

Teama îi cuprinse inima Elizei și o strânse ca într-un clește. Își ridică fusta și fugi spre mica grădină. Un bărbat ședea pe gardul de piatră, cu spatele la ea, având capul acoperit de o pălărie înaltă, neagră. Althea se zbătea în poala lui. Ochii ei violeți se întunecară de furie în timp ce se lupta cu străinul care o ținea. Eliza simți răul emanând de la acea siluetă și îi recunoscă ochii cenușii și înghețați înainte ca acesta să se întoarcă spre ea. Privirea lui rece ca oțelul o împinse la acțiune.

— Althea! strigă ea în timp ce trăgea de brațele fetei. Las-o în pace, monstrule!

— Să nu speriem biata făptură. Sunt bunicul ei.

Lord Landonshire se ridică, ținând-o pe Althea strâns în brațe. De ce nu ne faci cunoștință?

— Ce cauți aici? Ce vrei? Inima îi bătea cu putere și se lupta să rămână calmă.

Îmbătrânise; ridurile erau adânci și colțuroase în jurul ochilor și al gurii. Viața nu mersese așa cum dorise el în ultimii ani. Iar când lucrurile nu mergeau bine pentru Marchizul de Landonshire, cineva trebuia întotdeauna să plătească prețul. Un tremur îi străbătu trupul, degetele i se încovoiau, dorind să scoată ochii brutei. Nu avea să se lase intimidată, nu avea să-i hrănească pofta de a vedea frică. În acea clipă, Eliza l-ar fi putut uide fără să stea pe gânduri pentru a-și salva copilul.

— Oh, haide. Știi bine ce vreau. Câte scrisori ți-am trimis? Aruncă fetița în aer, iar fusta acesteia se umflă ca un balon în timp ce cobora înapoi în brațele bunicului său. Cu un pufnit, Althea dădu un șut puternic și își nimeri răpitorul în bărbie.

O teroare rece îi sfâșie stomacul Elizei. Îl privi cum o apucă pe Althea de talie cu un braț și îi mângâie gâtul cu dosul mâinii libere.

— Lasă-o. Te rog, lasă-o.

— Hmm... cred că nepoata mea merită o vizită. E timpul, și știu că mamei tale i-ar plăcea la nebunie să vadă cât a crescut. Portretele acelea mici pe care le-ai trimis nu fac dreptate fetei. Zâmbi, iar dinții săi îngălbeniți străluciră în lumina după-amiezii. Încă te mai pot pune la punct, afurisită mică și ușuratică ce ești.

Ea își îndreptă umerii, cu bărbia sus.

— Cred că răpirea este sub demnitatea ta, chiar și pentru tine.

— Sunt marchiz și bunicul ei, neghioabo. Nimeni nu m-ar acuza de răpire. Dar cu siguranță te-ar aduce pe tine înapoi sub acoperișul meu. Zâmbetul lui nu avea nicio urmă de căldură. Și amândoi știm că aș fi capabil să te conving odată ce ai fi acasă.

— Ai vândut deja proprietatea din dota mea. De cât mai ai nevoie, în numele lui Dumnezeu?

— S-a dus. Într-un moment de disperare, am sperat să dublez suma. Ar fi fost exact cât îmi trebuia dacă aş fi câştigat ultima mână. Încă mai susţin că ticălosul a trişat. Ridică din umeri. Aşa că, iată-ne aici. Ca fiică a mea, trebuie să mă ascuţi. Cel puțin, până la vârsta de douăzeci și unu de ani.

— Nu mă voi căsători cu acel om josnic și bătrân, nu îmi voi aduce fiica într-o casă lipsită de iubire. Ea este fericită, îngrijită și...

— Nu mă interesează deloc unde se duce plodul. De tine am nevoie. Sunt la ananghie și am nevoie de bani. Căsătoria asta va pune lucrurile în ordine pentru mine. Degetele lui se înfășurară încet în jurul gâtului Altheei și îi mângâiară mușchii încordați în timp ce fetița înghițea în sec. O făptură atât de fragilă, nu-i așa? Cât de ușor am putut să o iau.

Un hohot de plâns îi scăpă din piept Elizei. Se repezi, apucă brațele Altheei și trase cu toată puterea. Landonshire le dădu drumul amândurora, iar ele zburară înapoi, aterizând dur pe iarbă. Althea se agăță de gâtul Elizei, scâncind și ascunzându-și chipul.

— Supraveghează-ți fiica cu atenție când o pui la culcare și tragi cuvertura mov peste trupșorul ei. Ai grijă dacă se rătăcește în timp ce tu citești sub stejarul tău preferat. Cel care dă spre frumoasa fântână cu lebedă, nu? Se ridică deasupra lor, mascând soarele, cu fața în umbră și doar sclipirea palidă a ochilor și a dinților vizibilă. Accidentele se întâmplă atât de repede.

— Partea mea de văduvă, o primesc trimestrial. Este a ta. Urî tonul plângăreț din vocea ei, frica ce îi dădea tatălui ei putere. Panica îi copleși curajul pe măsură ce alte gânduri groaznice îi năpădeau mintea. De unde știa el cum arată dormitorul Altheei? O urmărise în timpul după-amiezilor petrecute în grădină? A... avocatul meu se va ocupa de transfer. Doar lasă-ne în pace. Vocea ei coborî până la o șoptă. Te rog.

— Negocierile nu mai sunt o opțiune. Știi ce ai de făcut. Se aplecă și îi puse mâinile pe umeri, ridicând-o în poziție șezândă. Ea o strânse pe Althea la piept în timp ce el o trăgea în picioare.

— Înțeleg că întreaga familie va fi la Londra săptămâna viitoare. Ce noroc! Se întâmplă să fiu și eu în vizită la partenerul meu. Voi trece pe la tine, la reședința Lordului Falsbury, și voi sugera o

plimbare ca să-ți dau toate veștile de acasă. Vom petrece o după-amiază plăcută cu domnul Bellum și vom anunța logodna în acea seară. Ai înțeles?

Eliza încercă să stăpânească tremurul care îi cuprinsese picioarele. *Fii puternică. Marchizul nu-l va lăsa să o rănească pe Althea.*

Degetele lui îi prinseră maxilarul și îl strânsesă, unghiile sale scurte săpând în pielea ei moale. Ea închise ochii în fața durerii familiare, stăpânindu-și lacrimile de furie și frustrare.

— Ai... priceput? șuieră el.

Ea dădu din cap, știind că vor rămâne vânătăi.

— Așa, fata mea cea bună. O sărută pe creștet și îi făcu cu ochiul. Va fi bine să te revăd, Eliza. Poate că, după ce te vei mărita, o voi lăsa pe mama ta să vină la tine pentru o vizită prelungită. Dacă vă purtați amândouă cum trebuie. Va fi cadoul meu de nuntă pentru tine și domnul Bellum. Se aplecă să-și ridice pălăria, o scutură de praf și plecă fluierând.

You've Just Finished your Free Sample

Enjoyed the preview?

Buy: <http://www.ebooks2go.com>